روی پرده

«طلاخون» و «روزششم» در صف اکران

جلسه شورای راهبردی اکران به‌تازگی با حضور رئیس سازمان سینمایی و اعضای شورا برگزار شد و به‌جز تصویب اکران دو فیلم جدید در سینماها، روش‌های جدید اکران آنلاین فیلم‌های سینمایی هم موردبحث و بررسی قرار گرفت. در جلسه شورای راهبردی اکران که دوشنبه برگزار شد، به دلیل اهمیت ظرفیت اکران آنلاین به عنوان بازوی مؤثر در شرایط پساکرونا در کنار سالن‌های سینمایی و به منظور بهره‌وری از این هم‌افزایی برای تقویت چرخه عرضه و نمایش آثار عطف به یکی از فصول نظامنامه اکران، در خصوص بررسی و تعیین روش‌های جدید آنلاین اکران آثار سینمایی بحث و تبادل نظر و مقرر شد یک گروه پژوهشی و متخصص مطالعات و بررسی‌های لازم در زمینه اکران آنلاین و بازشناسی نقاط قوت و ضعف و ارزیابی ضریب موفقیت پلتفرم‌ها و بسترهای موجود و افق‌های پیش رو را به عمل آورد و نتیجه را برای جمع‌بندی و تصمیم‌گیری نهایی به شورای راهبردی اکران ارائه کند. همچنین، شورای راهبردی اکران با جایگزینی دو فیلم جدید سینمایی «طلاخون» به کارگردانی ابراهیم شیبانی و «روز ششم» به کارگردانی حجت قاسم‌زاده اصل از تاریخ چهارشنبه اول تیرماه ۱۴۰۱ موافقت کرد./ جام جم

نمایی از «طلاخون»

گزارش

رضا حسینی
نویسنده و منتقد

مطلب پیش رو ادامه گزارشی با عنوان «حرکت سرباز هنرمند در صفحه شطرنج سیاست» است که پیشتر در روزنامه جام جم منتشر شد. بنابراین توصیه می‌شود بخش نخست این گزارش را حتما بخوانید.

بخش دوم

نگاهی به رفتار سیاسی در تاریخ جشنواره فیلم کن

تسلیم کارگردانان مؤلف در مقابل سیاست‌بازی

سال ۲۰۱۷ میلادی وزیر فرهنگ فرانسه اداره آزوله در واپسین روزهای دولت فرانسوا اولاند و چند روز پیش از آغاز رقابت امانوئل مکرون و مارین لوپن در دور دوم انتخابات ریاست‌جمهوری فرانسه، از تریبون هفتادمین جشنواره فیلم کن برای تبلیغ گزینه موردنظر خود استفاده و مردم را به انتخاب مکرون تشویق کرد.

او انتخاب لوپن را تهدیدی جدی برای فضای باز و روحیه جهانی جشنواره کن دانست و نسبت به حضور او در کاخ الیزه هشدار داد. خانم آزوله همچنین به پیشینه کن اشاره کرد و یادآور شد تلاش برای شکل‌گیری این جشنواره در دهه ۳۰ میلادی، در عمل یک پاسخ سیاسی محکم و حساب شده به جشنواره فیلم ونیز بود؛ جشنواره‌ای که در آن روزگار تنها رویداد جهانی مرتبط با فیلم به شمار می‌رفت و در دهه ۳۰ تحت تسلط زمامدار فاشیست ایتالیا بنیتو موسولینی قرار داشت. عواملی مانند پذیرایی جشنواره ونیز از یوزف گوبلز، وزیر دستگاه تبلیغات آلمان نازی به عنوان مهمان افتخاری و جایزه دادن به آثاری که آشکارا مروج ایده‌های فاشیسم و نازیسم بودند، موجب شد دولت فرانسه و انگلیس به دنبال برگزاری جشنواره مشابهی برای رقابت با هیتلر و موسولینی بروند. در واقع وزیر فرهنگ سابق فرانسه طی سخنان خود در جشنواره کن به یک حقیقت تاریخی نیز اشاره کرد؛ این‌که کن از ابتدا با اهداف سیاسی شکل گرفت و پا به عرصه وجود نهاد. همچنین تبلیغ او به نفع امانوئل مکرون با اشاره به لزوم حفظ میراث کن ثابت کرد عنصر سیاست هنوز هم در این جشنواره نقش مهمی ایفا می‌کند.

در نخستین سال‌های قرن بیست و یکم میلادی جشنواره فیلم کن تمرکزی ویژه بر حمایت از انتقادات وارد به سیاست‌های جورج بوش، رئیس‌جمهور آمریکا داشت. وقوع حادثه ناگوار تیراندازی و کشتار در دبیرستان کلمباین آمریکا، ساخت آثار مستند و داستانی متعددی را رقم زد که شاخص‌ترین نمونه‌های آن موردتوجه و التفات جشنواره کن قرار گرفت. یکی از این آثار که سیاست مورد حمایت بوش و حزب جمهوریخواه (سیاست حمایت از حمل آزاد سلاح گرم) را با عینک هنر به بوته نقد در آورد فیلم «فیل» ساخته گاس ون سنت بود. این فیلم سال ۲۰۰۳ میلادی موفق به دریافت جایزه نخل طلای کن شد. این موضوع در شرایطی مطرح شد که یک سال پیش از آن فیلم مستند «بولینگ برای کلمباین» ساخته مایکل مور (با نگاهی به همین حادثه) یکی از جوایز مهم این رویداد سالانه یعنی جایزه ویژه پنجاه‌وپنجمین سالگرد جشنواره را به خود اختصاص داده بود. البته توجه جشنواره کن به مایکل مور تنها به همین فیلم محدود نشد و او سال ۲۰۰۴ نیز نخل طلا را برای فیلم «فارنهایت ۱۱/۹» دریافت کرد؛ در حالی که به طور معمول این جایزه به فیلم‌های غیر مستند تعلق می‌گرفت.

تسلیم تارانتینو در برابر سیاست

سال ۲۰۰۴ میلادی ریاست هیات‌داوران جشنواره کن را کوئنتین تارانتینو بر عهده داشت. او در این دوره سخت تحت تاثیر فیلم کره‌ای «پیر پسر» به کارگردانی پارک چان ووک قرار گرفته بود. شیوه استفاده از عنصر خشونت در این فیلم به آثار تارانتینو شباهت نزدیکی داشت و علاوه بر آن، پیر پسر از هر جهت فیلمی قدرتمند و مستحکم به شمار می‌رفت. با این حال جشنواره کن در آن سال قصد داشت بیانیه‌ای سیاسی علیه حمله بوش به عراق صادر کند و صدور این بیانیه ضدجنگ با اهدای نخل طلا به فیلم مستند فارنهایت ۱۱/۹ محقق شد. بحث‌های چندساعته تارانتینو با اعضای هیات‌داوران و عوامل جشنواره پیش از اعلام تصمیم‌نهایی به سرانجام نرسید و فیلم پارک چان ووک جایزه بزرگ این جشنواره یا همان جایزه ویژه هیات‌داوران را دریافت کرد.

دهانی که بی‌موقع باز شد

پس از آن‌که نخل طلای شصت‌وچهارمین دوره جشنواره کن به فیلم «درخت زندگی» اثر ترنس مالیک رسید، شایعات مختلفی مطرح شد مبنی بر این‌که فیلم مذکور انتخاب اصلی هیات‌داوران نبوده و آنها در ابتدا فیلم «مالیخولیا» ساخته لارس فون‌تریه را به عنوان اثر برتر این جشنواره برگزیده بودند. شایعات مذکور بر این امر دلالت داشت که اظهارات فون‌تریه در کنفرانس مطبوعاتی فیلم، برایش گران تمام شد و نخل طلا را از دستان او ربود. کارگردان مالیخولیا در کنفرانس مطبوعاتی این فیلم (به شوخی) با هیتلر ابراز همدردی کرده و گفته بود اعمال و رفتار او را درک می‌کند. چندی بعد کارگردان فرانسوی سینما اولیویه آساياس، که در آن دوره یکی از اعضای هیات‌داوران جشنواره کن بود، این شایعات را تایید کرد. به گفته آساياس، در بین اعضای هیات‌داوران تنها او و جود لاو نسبت به فیلم درخت زندگی نظر مثبت داشتند و دیگران فیلم مالیخولیا را شایسته دریافت نخل طلا می‌دانستند. با این حال اظهارنظر کارگردان مالیخولیا موجب از دست رفتن نخل طلا برای او شد و به منظور تجلیل از این فیلم، جایزه بهترین بازیگر زن به کیرستن دانست رسید.

میان اعضای هیات‌داوران تنها اولیویه آساياس و جود لاو نسبت به فیلم درخت زندگی، نظر مثبت داشتند و دیگران فیلم مالیخولیا را شایسته دریافت نخل طلا می‌دانستند

طعم گیلاس با چاشنی مارماهی

در پنجاهمین دوره جشنواره فیلم کن، تنها چهار روز مانده به انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۱۳۷۶ که به انتخاب سیدمحمد خاتمی انجامید، سینمای ایران نخستین نخل طلای خود را دریافت کرد و این جایزه برخلاف انتظار منتقدان سینمایی به فیلم «طعم گیلاس» عباس کیارستمی رسید. این امر در شرایطی رقم خورد که تنها ۳۶ روز از ترک خاک ایران توسط سفیران ۱۳ کشور اتحادیه اروپا و قطع روابط دیپلماتیک می‌گذشت. از این نظر شاید بتوان نخل طلای پنجاهمین دوره از جشنواره کن را با جایزه مشابه اهدا شده به فیلم «درناها پرواز می‌کنند» از اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۵۸ میلادی مقایسه کرد؛ جایزه‌ای که در عمل سیگنالی تشویقی برای عادی‌سازی مجدد روابط سیاسی بود. این وضعیت وقتی تشدید می‌شود که بدانیم فرآیند انتخاب فیلم‌ها برای دریافت این جایزه همواره پشت درهای بسته و به شکل محرمانه صورت می‌گیرد و ساز و کار آن معمولا برای عموم آشکار نمی‌شود. با این حال موضوع قابل اثبات که بازیگر فرانسوی ایزابل آجانی (رئیس هیات‌داوران جشنواره کن ۵۰) بعدها به آن اعتراف کرد، این است که تا لحظات پایانی جشنواره قرار نبود فیلم طعم گیلاس جایزه‌ای دریافت کند. بر اساس گفته‌های خانم آجانی، انتخاب اصلی او و تعداد دیگری از اعضای هیات‌داوران برای اهدای نخل طلا در آن دوره فیلم «آخرت شیرین» ساخته اتم اگویان بود. با این حال یکی از اعضای هیات‌داوران یعنی نانی مورتی (کارگردان، بازیگر و تهیه‌کننده ایتالیایی) اصرار عجیبی به انتخاب فیلم طعم گیلاس داشت. به دلیل پافشاری بیش از اندازه او ایزابل آجانی و همکارانش تصمیم گرفتند نام هر دو فیلم را به عنوان برنده نخل طلا اعلام کنند اما نانی مورتی در رای‌گیری نهایی نیز کارشکنی کرد تا فیلم آخرت شیرین به طور کامل از فهرست انتخاب خارج شود و فیلم «مارماهی» به کارگردانی شوهی ایماموا جای آن را بگیرد. در نهایت نخل طلای پنجاهمین جشنواره کن به دو فیلم طعم گیلاس از ایران و مارماهی از ژاپن رسید. در مجموع ایزابل آجانی نام نانی مورتی را به عنوان عامل اصلی اهدای نخل طلا به فیلم طعم گیلاس اعلام کرد و به او لقب ماکیاولی داد.

نقش صاحبان سرمایه در تعیین برنده

نانی مورتی یک سال پیش از حضور در هیات‌داوران کن، فیلم کوتاه «روز افتتاحیه کلوزآپ» را در بخش غیر رقابتی چهل‌ونهمین دوره این جشنواره به نمایش درآورد. این فیلم همان‌گونه که از نام آن پیداست به اکران فیلم «کلوزآپ» عباس کیارستمی در شهر رم اشاره دارد. مورتی که خود تهیه‌کننده سینما نیز به شمار می‌رود، در این فیلم کوتاه نقش مدیر یک سینمای کوچک را ایفا کرده که میزبان فیلم کلوزآپ است. در واقع این کارگردان ایتالیایی در فیلم خود (که می‌توان آن را یک اثر تبلیغاتی نامید) به انتقاد از شیوه اکران فیلم کلوزآپ در شهر رم پرداخته و از اختصاص نیافتن بودجه کافی برای معرفی آن گلایه کرده بود. از دهه ۸۰ میلادی به بعد بحث بودجه و مسائل اقتصادی نقشی پررنگ در جشنواره فیلم کن ایفا کرد و به یکی از ارکان مهم در گزینش منتخبان این رویداد هنری تبدیل شد. تا جایی که صاحبان سرمایه نام خود را به عنوان عوامل تعیین کننده در شناخته‌شدن نام فیلم‌ها و عوامل تولید آنها در کن مطرح کردند. در بخش بعدی این مطلب اشاره مفصل‌تری به این موضوع خواهیم داشت.

نگاه

مسلمانان در برابر «والت دیزنی» ایستادند

کیکاوس زیاری
گروه فرهنگ و هنر

۱۴ کشور اسلامی نمایش عمومی «لایتیر» تازه‌ترین انیمیشن کامپیوتری کمپانی والت دیزنی را در سینماهای خود ممنوع کردند. دلیل ممنوعیت فیلم در این کشورها نامناسب بودن داستان و منافات آن با فرهنگ و قوانین اسلامی اعلام شده‌است. در کنار کشورهای عربی منطقه همچون لبنان، مصر، عربستان‌سعودی و امارات متحده عربی، نام کشورهای اسلامی آسیای دور همچون مالزی، اندونزی و نپال هم در این فهرست دیده می‌شود. این در حالی است که مسلمانان هند هم از دولت مرکزی خواسته‌اند نمایش عمومی لایتیر را در این کشور که بیش از صد میلیون مسلمان دارد ممنوع اعلام کند.

مخالفان این کمدی اکشن ماجراجویانه که اسپین‌آفی بر مجموعه پرفروش «داستان اسباب‌بازی» به حساب می‌آید، می‌گویند در داستان فیلم شخصیتی همجنس‌گرا وجود دارد که این موضوع اعتبار فیلم و داستان آن را به‌شدت زیر علامت سؤال می‌برد. ظاهرا قبل از این به مدیران کمپانی والت دیزنی هشدار داده شده بود که این شخصیت را از داستان حذف یا برایش یک هویت منطقی و قابل‌قبول تعریف کنند.

توهین به اسلام

مسؤولان اماراتی در توضیح توقیف لایتیر در این کشور به این نکته اشاره کرده‌اند که فیلم‌های خارجی برای نمایش عمومی در این کشور باید استانداردهای اسلامی و اخلاقی را کاملا رعایت کنند. مشابه چنین استنتاجی از سوی بقیه کشورهای توقیف‌کننده لایتیر هم شنیده می‌شود. رسانه‌های کشورهای اسلامی از این انیمیشن به‌عنوان فیلمی اسم می‌برند که به اسلام و مسلمانان توهین آشکار کرده است. همه اینها در حالی است که زمزمه‌هایی مبنی بر توقیف لایتیر در کشور چین هم به گوش می‌رسد. این کشور که هم‌اکنون بزرگ‌ترین کشور در زمینه تولید و نمایش محصولات سینمایی شناخته می‌شود و پرقدرت‌ترین جدول گیشه نمایش را در اختیار دارد، مدتی قبل به مدیران والت دیزنی هشدار داد که داستان فیلم‌هایشان باید رعایت اخلاق عمومی جامعه و باورهای آنان را در نظر بگیرند و در غیر این صورت، امکان اکران عمومی محصولات‌شان در سینماهای چین وجود ندارد. تحلیلگران اقتصادی سینما می‌گویند تناسب نداشتن داستان فیلم‌های سینمایی با فرهنگ حاکم بر کشورهای اسلامی و چین، به معنی محرومیت شدید سازندگان آنها از یک فروش خوب و بالا در جدول گیشه بین‌المللی است و خسارات جبران‌ناپذیری به موقعیت مالی آنها می‌زند. لایتیر درباره شخصیت باز فضانورد مجموعه داستان اسباب‌بازی در دورانی قبل از شروع داستان قسمت اول آن است. این شخصیت با صدای کریس ایوانز، همراه دوستانش راهی سیاره‌ای دوردست می‌شوند تا با تعدادی هیولا مبارزه کنند و در راه بازگشت به زمین با دردسرهایی روبه‌رو می‌شوند. لایتیر هنوز در آمریکای شمالی اکران نشده است./ ورایتی

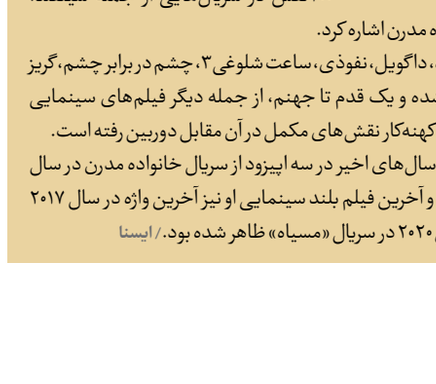

درنگ

تهیه‌کننده عنکبوت مقدس کیست؟

درباره فیلم موهن عنکبوت مقدس طی هفته‌های گذشته، مطالب و نقدهای متعدد و دقیقی ارائه شده است. تقریبا تمامی این نقدها یا در حوزه محتوا و ساخت فیلم بوده یا به حواشی بازیگران و کارگردان آن پرداخته است که در جای خود قابل اعتنا و توجه است اما به تهیه‌کنندگان این فیلم موهن چندان توجهی نشده است. تهیه‌کننده اول و اصلی فیلم، فردی است به نام سول باندی. او ۴۳ ساله، متولد ۱۹۷۹ در لندن است و سابقه سکونت در انگلیس، اسپانیا و آلمان را دارد و دانش‌آموخته تولید و تهیه‌کنندگی فیلم در آکادمی فیلم و تلویزیون برلین آلمان است. او سال ۲۰۱۰ شرکت فیلمسازی وان تو فیلمز (OneTwoFilms) را بنیان نهاد. همان‌گونه که در وب‌سایت شرکت فیلمسازی سول باندی مشاهده می‌شود، قبل از فیلم عنکبوت مقدس که آخرین ساخته این شرکت فیلمسازی است، فیلم «دلواپسی‌هایت را رها کن» قرار دارد. این فیلم روایتگر ماجرای یک زن اسرائیلی به نام آلماست که به خانواده‌ای بسیار ثروتمند تعلق دارد و با این حال، با قبول کاری داوطلبانه در یک مرکز غذای ویژه فقرا در تل‌آویو زندگی دوگانه‌ای را در پیش می‌گیرد و زندگی خود را وقف فقرا و پناهجویان فقیر و بی پناه می‌کند. ایفا کننده نقش این زن قهرمان صهیونیست! خانم برنیس بژو، بازیگر دورگه فرانسوی - آرژانتینی است که بیش از همه برای بازی در فیلم‌های «گذشته» و «آرتیست» به شهرت رسیده است. بژو به عنوان یکی از برجسته‌ترین بازیگران زن سینمای حال حاضر فرانسه، بادرام گذشته، ساخته اصغر فرهادی، جایزه بهترین بازیگر جشنواره فیلم کن را از آن خود کرد.

اما نکته قابل توجه دومین فیلم ساخته شده این شرکت، قبل از عنکبوت مقدس است. فیلمی با عنوان «درس‌های فارسی»! داستان فیلم در زمان جنگ جهانی و پاسداشت قربانیان هلوکاست می‌گذرد. یک جوان بلژیکی یهودی در زمان یورش آلمانی‌ها و از بیم کشته شدن وانمود می‌کند ایرانی است و نامش رضاست. از او در اردوگاه خواسته می‌شود به فرمانده فارسی بیاموزد، چون او می‌خواهد پس از جنگ در تهران یک رستوران باز کند. اما جوان از زبان فارسی هیچ نمی‌داند و شروع به ابداع کردن واژه‌ها می‌کند. این فیلم توسط موسسات و جشنواره‌های متعدد فیلم‌ها و جوامع یهودی مورد تقدیر و توجه قرار گرفت.

بررسی سایر فیلم‌های این شرکت فیلمسازی از حوصله این بحث خارج است اما ارزیابی اولیه نشان می‌دهد ۲۴ فیلم ساخته این شرکت، عموما شامل محتوایی فمینیستی با درونمایه تجاوز، خشونت و انتقام است. البته همان‌گونه که پیداست سه فیلم آخر شرکت آقای سول باندی به لحاظ محتوایی بسیار خاص و در راستای زیبا نشان دادن چهره یهودیان صهیونیست و تخریب وجهه مسلمین و به‌ویژه شیعیان است./ فارس

نمای نزدیک

ابتلای دوباره هیوجکمن به کرونا

هیو جکمن، هنرپیشه سرشناس هالیوودی به خاطر ابتلای مجدد به ویروس کرونا از اجرای تئاتر پرفورمنس «موسیقیدان» بازماند. با منتفی شدن حضور هیو جکمن، مکس کلیتون نقش پروفسور هارولد هیل را در کنار ساتون فاستر در کمدی موزیکال از ۱۴ تا ۲۱ ژوئن اجرا خواهد کرد.

کیت هورتون، تهیه‌کننده پرفورمنس موسیقیدان در بیانیه‌ای گفت: «یک بار دیگر، مکس کلیتون است که برای نجات می‌رسد. ما از دیدن اجرای او در کنار ساتون فاستر فوق‌العاده هیجان زده‌ایم و برای هیو جکمن آرزوی بهبود داریم.» هیو جکمن در بیانیه خود در اینستاگرام گفت: «به طرز ناامیدکننده‌ای تست کووید بازهم مثبت شد. مکس کلایتون با استعداد شگفت‌انگیز به جای من وارد عمل خواهد شد. چیزی که آزاردهنده است این است که نمی‌توانم اجرای او را ببینم! قبلا گفته‌ام و میلیون‌ها بار دیگر خواهم گفت... مکسی، شما قهرمان واقعی تئاتر هستید. شما به ضرب‌المثل «نمایش باید ادامه داشته باشد» جان می‌بخشید.»/ فارس

اولین حضور بین‌المللی «لیپار» در لهستان

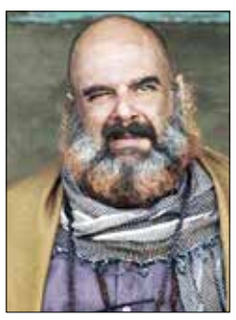

فیلم سینمایی «لیپار» ساخته حسین ریگی در نخستین حضور بین‌المللی خود راهی جشنواره کینولاب لهستان شد. جشنواره کینولاب که از ۲۰ خرداد آغاز شده، تا ۲۵ خرداد در شهر ژشوف لهستان ادامه خواهد داشت.

پخش بین‌المللی لیپار به عهده فهیمه پورقاسم است. لیپار به عنوان اولین فیلم بلند سینمایی حسین ریگی، داستان زندگی کودکی عاشق سینما را در سرزمین سیستان و بلوچستان به تصویر می‌کشد. در این فیلم مهران احمدی، هومن برق‌نورد، بهناز جعفری، امین میری، آرزو تاج‌نیا، یگانه سروری، فرشته انصاری، نصیر برهان‌زهی، سکینه آزادی و بازیگران نوجوان محمد دستواره‌نارویی، مهدی دین‌محمدپور، مهران داروزایی، عرشیا سروری‌مقدم، فاطمه سالاری به ایفای نقش می‌پردازند. فیلم سینمایی لیپار با همکاری و مشارکت بنیاد سینمایی فارابی، استانداری سیستان و بلوچستان، سازمان منطقه آزاد چابهار، اداره‌کل فرهنگ و ارشاد اسلامی سیستان و بلوچستان و ستاد توسعه سواحل مکران تولید شده است./ جام جم

«هفت بحر هنر» به روایت نصیریان

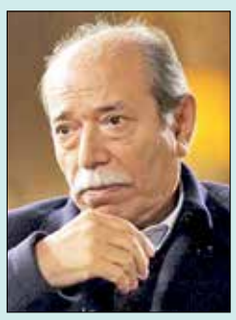

علی نصیریان درباره سفر «هفت بحر هنر» به خوانسار در بزرگداشت استاد یدا...کابلی خوانساری گفت: این سفر فرصتی فراهم کرد تا همدیگر را بشناسیم. نصیریان با اشاره به اهمیت و فواید این برنامه افزود: هفت بحر هنر با حضور جمعی از هنرمندان برجسته خوشنویسی و با همراهی دیگر هنرمندان حوزه‌های تجسمی، تئاتر، سینما و موسیقی توسط صندوق اعتباری هنر انجام شد. وی بیان کرد: این سفر موجب شد با هنرمندانی که کمتر موقعیتی پیش می‌آید با آنها ارتباط و تعاملی داشته باشیم، آشنا و در طول این سفر سه روزه ارتباط بیشتر پیدا کنیم و همدیگر را بشناسیم و از وجود این چهره‌های فرهیخته کشورمان آگاه و بهره‌مند شویم. این بازیگر تاکید کرد: کشور ما علاوه‌بر سرمایه‌های مکانی و زمانی، دارای سرمایه‌های ارزشمند انسانی است که باید به ایشان توجه بیشتری شود. نصیریان، معرفی شهرها با ویژگی‌های خاص فرهنگی هنری به همراه تجلیل از هنرمندان و نامداران آن شهر را، مثبت و اقدامی بسیار خوب و شایسته دانست./ جام جم

درگذشت بازیگر کهنه‌کار در ۹۰ سالگی

فیلیپ بیکر هال، بازیگر پرکار آمریکایی در ۹۰ سالگی درگذشت.

فیلیپ بیکر هال بیش از شش دهه فعالیت چشمگیر هنری داشت و در برخی از محبوب‌ترین فیلم‌ها و تلویزیون‌های عصر مدرن ایفای نقش کرد که از به یاد ماندنی‌ترین آنها می‌توان به بازی در فیلم‌های چیزی بگو، هشت سخت، شب‌های بوگی، مگنولیا، بروس قدرتمند، زودیاک و همچنین بیش از ۲۰۰ نقش در سریال‌هایی از جمله سینفلد، وست وینگ و خانواده مدرن اشاره کرد.

نمایش ترومن، صخره، داگویل، نفوذی، ساعت شلوغی ۳، چشم در برابر چشم، گریز نیمه‌شب، ارواح گمشده و یک قدم تا جهنم، از جمله دیگر فیلم‌های سینمایی هستند که این بازیگر کهنه‌کار نقش‌های مکمل در آن مقابل دوربین رفته است.

فیلیپ بیکر هال طی سال‌های اخیر در سه اپیزود از سریال خانواده مدرن در سال ۲۰۱۱ و ۲۰۱۲ بازی کرد و آخرین فیلم بلند سینمایی او نیز آخرین واژه در سال ۲۰۱۷ بود. او آخرین بار سال ۲۰۲۰ در سریال «مسیاه» ظاهر شده بود./ ایسنا